

Jag kan cykla – eller?

Jag har alltid tyckt om att cykla, man färdas dit man ska på ett enkelt sätt, behöver aldrig tanka annat än lite energi, kanske laga en eller annan punktering. Härliga turer till skogen för att plocka bär och svamp.

Men med åren har balansen blivit allt sämre och jag har insett att cykling nog är ett avslutat kapitel för min del. Jag tycker inte om att känna att jag inte har kontroll över vad jag gör, att plötsligt inte veta hur jag ska styra när någon liten unge kommer farande på fel sida av vägen. Och det händer ju titt som tätt.

Så jag har tagit mig fram med mina stavar och det är ju inte något dåligt sätt att färdas. Man kommer ju inte så långt förstås. Buss är ett utmärkt alternativ och vi har ju faktiskt bil också. Bra när man ska handla.

Så kom jag att prata om cykling med vår vänlige engelsman Alan i Sennet's styrelse. Han har en trehjuling, liksom hans hustru och det gav mig en tanke att kanske skulle det vara en möjlighet. Trehjuling, det måste ju vara perfekt när man har så dålig balans som jag. Följde med Alan hem efter ett fredagsmöte, för att känna på hur det är att cykla på en trehjuling.

Det var en fin cykel Alan tog fram, röd och grann och i nyskick. Det här ska bli kul, tänkte jag.

Men så kul blev det inte utom möjligen kanske för de grannar, som tittade ut genom fönstret och såg en dam i övre medelåldern, som försökte ta sig fram på trehjulingen. För jag klarade det inte. Cykelstyret gick åt motsatt håll mot vad jag ville, även om jag efter flera försök lyckades komma fram en liten bit, så var jag plötsligt på väg upp mot trottoaren, utan att jag kunde hejda mig. Vad hände? Det blev faktiskt kortslutning i hjärnan. Den vänlige Alan försökte stötta mig på alla sätt, höll i cykeln när jag steg på, uppmanade mig att sätta mig på sadeln, att trampa och styra. Men det GICK inte. Nu förstår jag lite bättre hur det är att vara fem år och försöka lära sig cykla. Skillnaden mellan en femåring och mig är att ett barn ger inte upp, men det gjorde jag.

Besviken traskade jag hem. Maken var förstående och förklarade det hela med att: "Jamen du vet man har ju balansen i styret". Och det var just det jag inte kunde få till.

Tack Alan för att jag fick försöka. Nu är det nog färdigcyklat för min del. Vad synd.

Loulou Eriksson